

Tia Sáng Giết Người

Duyên Thượng

Tác giả: Người Thứ Tám

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muôn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

1

Món quà của CIA

Mona nhắm nghiền mắt, trống ngực đập liên hồi. Nàng có cảm giác như mười ngón tay của nàng bị tê bại, vì mạch máu bị chặn nghẹt.

Một cái vòng sắt bọc cao su đen siết chặt cánh tay mảnh khảnh của nàng ở gần vai. Bàn tay nàng xòe ra, đặt ngay ngắn trên thành ghế. Nàng ngồi yên không được phép cử động. Đột nhiên, nàng thấy ngứa mũi. Rồi toàn thân ngứa ran, hàng trăm con kiến vô hình bò lúc nhúc trên da thịt, khiến nàng cần gãi. Tuy mới 5 phút, nàng tưởng như 5 giờ đồng hồ dài giằng dặc.

Một con muỗi quai ác đậu nghênh ngang trên má nàng. Con ngựa tăng lên cực độ, nàng muốn nhấc tay lên đuổi con muỗi bướng bỉnh và lợi dụng, song tiếng nói trầm trầm của người đàn ông mặc áo choàng trắng lại cất lên:

— Yêu cầu bà nín thở. Nín thở.

Không biết người ấy đã bắt nàng nín thở đến mấy chục lần. Nàng cũng không biết cực hình khoa học này còn kéo dài đến bao giờ. Hồi nãy, nàng được dẫn vào một tòa nhà rộng mênh mông, tường sơn đen gồm ghiếc, cửa bọc thép dày 10 li, quân nhân bông tiêu liên và chó bet-giê lưỡi dài lê thê đứng gác, gần Công trường Đỏ.

Hai thiếu phụ mặc bờ-lu mời nàng vào thang máy, lên tầng cao nhất. Đặc biệt là thang máy được đóng, mở bên ngoài, nên sau khi cửa sắt khép lại nàng rung mình ớn lạnh. Thủ đô Mạc tư Khoa đang trở rét, tuyết trắng bắt đầu rơi lả tả. Tuy nhiên, Mông ớn lạnh vì thang máy sơn đen, đóng kín như bụng không khác sà lim của tử tội.

Qua một hành lang dài vô tận, được trải nệm dày ngăn tiếng động, nàng được đưa vào một căn phòng trắng toát. Đồ đạc trong phòng gồm vên vện một cái ghế bành sơn trắng, giữa bốn bức tường bê tông sơn trắng, một màu trắng xa lạ và quanh quẽ.

Mông được mời ngồi xuống ghế. Một người đàn ông tóc hoa râm, đeo kính cận thị gọng vàng lễ phép chào nàng. Mông quay lưng lại một cái máy hình chữ nhật sơn trắng, trông giống máy ghi âm lớn, bên trên la liệt đồng hồ, và những cây kim nhúng vào mực chạy thoăn thoắt trên cuộn giấy tròn mở từ từ trước mặt.

Người mặc bờ-lu tự giới thiệu :

— Thưa bà, tôi là Ivan. Rất hân hạnh được gặp bà. Hồi bác sĩ phụ trách phòng thí nghiệm ở đây, tôi đã có dịp đến thăm, và trò chuyện nhiều lần. Đáng tiếc. . . Vâng, bác sĩ H quả là một kỹ tài khoa học có một không hai trên thế giới.

Ivan ngừng bật. Lời nói vô tình của hắn đã khơi lại đồng tro tàn dĩ vãng trong lòng người quả phụ trẻ đẹp, chan chứa nhựa sống. Mông cắn chặt môi cho giọt nước mắt khỏi trào ra.

Trong khoảnh khắc, nàng bỗng nhớ lại là đàn bà góa. Chồng nàng, bác sĩ H là nhà bác học nổi tiếng, từng đóng góp nhiều vào công cuộc phát minh tân tiến của Nga xô. Bác sĩ H dạy khoa vật lý tại trường đại học khoa học Mạc tư khoa, và nàng là sinh viên chăm chỉ, ngoan ngoãn, và đầy triển vọng.

Bác sĩ H nổi tiếng đến nỗi người ta không dám kêu tên thật mà chỉ cung kính gọi là H, tức là hýt-rô, nghĩa là khinh khí, thứ hơi nhẹ nhất (1). Cái tên hýt-rô rất đúng vì thân hình ông gầy ốm và nhẹ như bông, tưởng như gió thổi nhẹ là ngã.

Định mạng trở trêu khiến nàng gặp bác sĩ H. Mặc dầu đã 55 tuổi, ông vẫn sống độc thân, suốt ngày đêm cặm cụi trong phòng thí nghiệm, quên cả ăn ngủ. Trong khi ấy, Mông mới 25 tuổi xuân hơn hớ, vẻ mặt đẹp dị thường, thân hình căng cứng như trái bóng. Không hiểu sao nàng có cảm tình đặc

1) — hýt-rô, được tìm ra năm 1766 bởi Henry Cavendish (Anh quốc) chỉ nhẹ bằng 1/14 không khí, 90% sự vật trong vũ trụ là hýt-rô.

biệt với bác sĩ H. và bỏ rơi hàng chục sinh viên trẻ măng, cường tráng, nhả nhả dễ chạy theo một ông già gập đôi tuổi.

Thất vọng, bạn đồng học gọi nàng là R., tên tắt của một thứ hơi nặng hơn hýt-rô một trăm lần (1) dễ trêu tức. Họ cho rằng nàng R sẽ làm bác sĩ H tan xương nát thịt. Lời đùa bốn biến thành sự thật : bác sĩ H bỗng cảm thấy rạo rục trước sắc đẹp quyến rũ của nàng, và cô bé sinh viên nhí nhảnh nhảy lên làm vợ vị giáo sư lão thành. Rồi bác sĩ H từ trần.

Nàng R đã giết bác sĩ H. Theo các y sĩ, ông chết vì bệnh tim, song dư luận cay nghiệt lại đổ tội cho nàng. Họ bảo rằng bác sĩ H chết sau tuần trắng mặt quá dài, và quá cuồng nhiệt trong căn nhà nên thơ ở ngoại ô Mạc tư khoa. Mõna đành nằm lì trong phòng. Nàng biết rõ căn bệnh của chồng, nhưng không thể nào bảo chữa, vì một người đàn bà này nỗ lực độ như nàng được hóa công nặn ra cho những thanh niên lực sĩ, không phải cho ông già lợm khòm như bác sĩ H thường thức.

Thật ra, nàng không yêu bác sĩ H. Nàng kính phục ông thì đúng hơn, Và lại, trong thời gian chung sống, nàng được ông coi như bạn, như con, không hoàn toàn như vợ. Cho đến nay, nàng vẫn

1) — R là chữ tắt của radon, chất đồng vị Em 222 của hơi Emanation, do nhà bác học Đức quốc Friedrich Ernest Dorn khám phá ra năm 1900. Hơi R nặng hơn hýt-rô 111,5 lần. Hơi này còn được gọi là hơi Niton.

chưa hiểu tại sao nhận lời làm vợ bác sĩ H một khi nàng đã có người yêu, một thanh niên đỉnh ngộ, tài ba, hiện sống ở ngoài bức màn sắt. Chàng là mối tình đầu tiên, cũng là mối tình bất diệt của nàng.

Chồng chết, nàng bỏ về miền quê nghỉ ngơi, định ninh không trở lên Mạc tư khoa nữa. Đột nhiên, 2 ngày trước, một chiếc ZIS dài ngoằng đậu xích trước nhà. Bước vào là một đại tá KGB, cơ quan mật vụ Sô viết. Trung ương KGB ra lệnh cho nàng đáp phi cơ lập tức về Mạc tư khoa, tiếp tục công việc bỏ dở trong phòng thí nghiệm.

Phát minh của chồng nàng nằm trong phạm vi quân sự bí mật. Nàng là cộng sự viên thân tín và đặc lực của bác sĩ H, lại là một bộ óc phi phạm về khoa học nên chính phủ Sô viết ủy thác cho nàng nghiên cứu và sắp xếp lại hồ sơ phát minh của bác sĩ H.

— Yêu cầu bà nin hơi thở. Nin hơi thở.

Lại giọng nói đều đều như ru ngủ của Ivan. Hai phút sau, Mõna thở dài, giọng mệt mỏi :

— Xin lỗi, tôi mệt quá rồi.

Ivan nói :

— Bà cố gắng lát nữa, một lát nữa thôi. Gần xong rồi, làm cái này thường mệt, nhưng không sao cả. Bà mới làm có nửa giờ. Bà coi, nhiều người phải đeo máy suốt ngày, hoặc đôi khi hai, ba ngày chưa xong.

Mõna, giọng sững sốt :

— Làm gì đến hai, ba ngày, hả bác sĩ ?

Ivan cười :

— Vâng, vì việc xử dụng máy khám phá nối dõi này rất tế nhị và khó khăn. Hơi biến đổi một

chứ là phải làm lại ngay. Thứ nhất, phải có sự thỏa thuận của người muốn làm. Nếu không sẽ hoàn toàn vô ích. Nguyên tắc của máy này rất giản dị : nó được chế ra để đo áp lực máu, và áp lực ngoài da. Người ta nhận thấy mỗi khi suy nghĩ để nói dối, áp lực máu và hạch bạch huyết ngoài da biến đổi.

Hắn bà đã đề ý thấy tôi đặt ra nhiều câu hỏi vô nghĩa, gần như vô lý. Chẳng hạn : bà có phải tên là Mòna không ? Bà 27 tuổi phải không ? Bà sinh trưởng ở Thượng hải, cha người Nga, mẹ người Trung hoa, gia nhập quốc tịch Liên xô không ? Dĩ nhiên, bà đã trả lời có. Rồi tôi hỏi bà : Bà theo đạo Hồi phải không ? Bà biết lái phi cơ phản lực phải không ? Bà đã trả lời không, vì tôi biết rõ bà không theo tôn giáo nào bà cũng không biết lái máy bay.

Những câu hỏi này được nêu lên với mục đích đo áp lực máu và hạch bạch huyết khi bà đáp có và không. Căn cứ vào tiêu chuẩn đạt được, tôi sẽ đặt ra những câu hỏi khác để xem bà nói thật hay nói dối. Chẳng hạn câu hỏi : Bà yêu bác sĩ H không ? Bà trung thành với Liên bang Xô viết không ?

Mòna hỏi :

— Chắc ông nghi ngờ tôi. Tôi thú thật chưa hề nguyên nhân của sự nghi ngờ ấy. Tôi không đáng được tin cậy, phải không ông ?

Ivan thở dài :

— Bà lầm rồi. Tôi chỉ tuân lệnh trên. Từ nhiều năm nay, tôi có cảm tình sâu xa với bà. Không riêng tôi, toàn thể giáo sư và sinh viên trường đại học, khoa học đều có cảm tình sâu xa

với bà. Và lại, thưa bà, toàn thể nhân viên tình báo đều phải đeo máy nói dối. Không ai được đặc miễn, kể cả sĩ quan cấp tá.

Mòna tái mặt :

— Máy nói tôi ra sao ? Tôi không nói dối. Từ nhỏ đến lớn, tôi ít khi nói dối. Tuy nhiên, tôi khó thể trả lời rõ ràng những câu hỏi do ông nêu ra, nhất là câu hỏi liên quan đến tình cảm. Ngay cả lòng tôi cũng chưa biết tôi yêu bác sĩ H. hay không, thì cái máy vô tri giác của ông không tài nào biết được.

Ivan thở dài não nuột hơn :

— Tôi phải nghiên cứu một ngày mới có thể trả lời dứt khoát. Tuy nhiên, ngay bây giờ tôi có thể kết luận là lòng bà không hoàn toàn hướng về bác sĩ H. Thưa bà, đó là dĩ nhiên. Đẹp như tiên nga, bà không thể là sở hữu của một người, phương chi người ấy là ông cụ già, gần đất xa trời. Ngày xưa, tôi đã thương thầm, nhờ trộm bà. Bà lấy chồng làm tôi ốm nặng trong ba tháng. Ba tháng trường đau khổ. Ba tháng trường trường trơ.

Mòna lẳng lặng ngồi nghe, mặt thản nhiên. Trong đời, nàng đã nghe hàng trăm người đàn ông si tình kể lể tâm sự với nàng, và nàng đã đứng đưng. Tuy nhiên, Ivan là y sĩ cao cấp của Smerch (1). Cuộc thí nghiệm này sẽ quyết định cho đời nàng. Cách đây nửa giờ, nàng đã nói dối. Nói dối là chưa yêu ai, ngoài bác sĩ H.

(1) — Smerch là cơ quan Phản gián điệp Xô viết, nằm trong Mật vụ KGB.

Ivan nhìn thẳng vào mắt nàng — cặp mắt rộng và trong vắt như biển Địa trung hải mùa xuân — giọng tha thiết :

— Xin bà tin ở tôi. Tôi sẽ báo cáo với thượng cấp là buổi thử hôm nay hoàn toàn mỹ mãn. Mỗi khi thời tiết thay đổi, máy này thường sai. Bà lại là người Á đông, trầm tĩnh hơn người phương Tây. Máy khám phá nói dối được chế ra cho dân tộc phương Tây, mới được KGB dùng từ một năm nay (1). Chắc bà hiểu lý do tôi bênh vực bà. Thưa bà...

Ivan nín bật. Nhìn thoáng tia mắt của gã đàn ông, nàng biết hẳn đang thêm muốn ghé thăm. Hẳn trạc 45, cái tuổi sung sức của nam giới. Nàng nghe bác sĩ H nói nhiều về Ivan : một quá khứ sôi nổi, một gia đình lạnh lẽo, bên người vợ xấu xí, điều ngoa và ghen tuông.

Mona là đệ tử trung thành của tiểu thuyết trinh thám. Nàng đã quen mảnh khóe gợi tình của các vai nữ trong truyện. Và lại, Ivan cũng là một nguồn an ủi say sưa, với cái miệng đa tình, đôi vai tròn lẳn và cử chỉ nhã nhặn. Từ lâu, Mona sống ẩn dật như trong tu viện. Nàng cảm thấy tâm hồn rạo rạt.

Ivan nắm gọn bàn tay mũm mĩm và trắng

---

(2) — máy khám phá nói dối là *polygraphe* hoặc *machine à détecter le mensonge*, hiện được dùng trong các sở tình báo, đặc biệt là CIA. Cơ quan tình báo Mỹ ở Việt nam đang dùng một loại máy nhỏ xách tay ở ngoài mặt trận.

muốt của nàng. Nàng nghe rõ hơi thở gấp gấp và nóng bỏng của gã đàn ông đứng tuổi. Phản ứng rồn rập này nàng đã thấy ở chồng nàng đêm tân hôn trên bờ biển Hắc Hải, hai người tắt đèn nằm hưởng hạnh phúc trong bóng tối êm mát.

Nàng nhoèn miệng cười. Bộ ngực 95 phân dung đưa trên eo nhỏ xíu 55 phân, sau bộ xiêm áo bằng ni-lông, màu cặn rượu vang, may khít người nàng.

Ivan tiến sát lại. Mùi rượu vốt-ka quạt vào mũi nàng. Những sợi râu cao chưa nhẵn cạo vào da thịt mềm mại của Mona. Nàng nhắm mắt lại cánh mũi nở phồng.

Ivan hôn thật lâu trên cặp môi hé mở. Đột nhiên, nàng ghét Ivan thậm tệ. Nàng muốn tát vào mặt hắn, song nàng nín lại. Cái hôn đắm thắm trở thành cực hình. Nàng bỗng nhớ đến chàng. Ivan vật nàng xuống. Ngọn đèn nê-ông sáng quắc phụt tắt.

oOo

Mona nhắm mắt, uống thêm ly rượu đầy ắp. Nàng đã uống phần ba chai vốt-ka mà vẫn rết run, mặc dầu lò sưởi vẫn chạy đều, mặc dầu áo lông trên người nàng bằng chinchilla (1), thú

---

(1) Năm 1954, một cái lông chinchilla trị giá từ 36 đến 175 đô la. Một áo lông kết 150 bộ chinchilla lại phải mua tới 27.000 đô la. Năm 1958, có áo chinchilla ở Hoa kỳ bán trên 65.000 đô la. Tuy nhiên, cái áo lông đắt nhất thế giới là của bà Evita Peron (vợ cựu Tổng thống Á căn đình) màu xanh da trời, mua tại Ba lê.

lông dất tiền nhất thế giới, do điện Cẩm Linh thưởng cho bác sĩ H sau một phát minh kỳ diệu.

Đứng bên, Lisa nhìn nàng bằng cặp mắt triu mến, như bà mẹ nhìn con gái rượu. Lisa là hầu gái thân tín của nàng.

Mona quay lại nói :

— Khổ quá, tôi chết mất.

Lisa đưa ngón tay lên miệng :

— Bà đừng nói nhảm. Người ta nghe được thì khốn.

Nghe người tớ gái nhắc, nàng chợt nhớ ra. Nàng chợt nhớ ra đang sống ở Mạc tư khoa, thủ phủ Liên bang Xô viết. Mỗi bước chân, mỗi góc tường, mỗi lỗ khóa đều núp sẵn nhiều con mắt, nhiều vành tai mật vụ, thu trộm lời nói hoặc cử chỉ hờ hênh. Trong thời gian chung sống với nàng, bác sĩ H luôn luôn dặn nàng gìn giữ lời ăn, tiếng nói. Thấy nàng nhăn mặt, bác sĩ thường nói :

— Anh không muốn em đi Tây bá lợi Á...

Suốt ngày, Lisa túc trực bên nàng. Thái độ dè dặt của chồng làm nàng bất mãn. Song Lisa khuyên nhủ :

— Bác sĩ nói đúng. Bà nên kín miệng thì hơn.

Từ ngày yêu bác sĩ H nàng đã thấy Lisa. Người hầu gái không lấy gì làm đẹp. 50 tuổi, mắt đeo kính cận thị, hai cái răng vàng trong miệng, da dẻ mốc meo, Lisa sống độc thân là phải. Nếu là một con sen nhí nhảnh, xinh xắn và căng cứng, Mona đã thận trọng với chồng, nhưng sự có mặt của Lisa làm nàng yên tâm hoàn toàn.

Và lại, Lisa coi nàng như người thân, như một thần tượng. Nàng muốn gì, người hầu gái

trung thành và tháo vát cũng chiều chuộng bằng được. Bác sĩ H quên không nói cho vợ biết là thuê người tớ gái ở đâu. Mona cũng quên không hỏi chồng.

Rồi bác sĩ H từ trần.

Mona thức trắng đêm bên cửa sổ nhìn ra vườn, tuyết rơi lá tả. Nàng mắt ngủ không phải vì nhớ chồng mà vì tiếc tuổi xuân lỡ dở của mình. Ba giờ sáng. Cái đồng hồ quả lắc ở phòng bên chậm rãi điềm giờ. Lisa rón rén đẩy cửa bước vào. Dưới ánh đèn đêm, Lisa già hẳn, mái tóc bạc bông trắng xóa như tuyết. Cảm thấy ai ngại, Mona cất tiếng :

— Khuya rồi, bà chưa đi ngủ ư ?

Lisa tiến lại gần giường :

— Thưa bà, tôi muốn thưa với bà một chuyện quan trọng. Vô cùng quan trọng.

Nàng giắt mình :

— Chuyện về bác sĩ H ư ?

Lisa lắc đầu :

— Thưa bà, không. Đây là một câu chuyện riêng. Từ lâu lắm, tôi giữ chặt trong lòng.

Nói đoạn, người hầu gái khép chặt cửa sổ. Mona kinh ngạc :

— Bà làm tôi ngạc tử mất.

Không đáp, Lisa rút trong túi tạp-dề ra một Phong bì màu vàng. Mấy tấm ảnh cỡ nhỏ rơi tung lóc xuống giường. Nhặt lên, Mona suýt kêu lên một tiếng sùng sốt.

Bức thứ nhất là ảnh một đứa bé gái trạc 5 tuổi, đang nò đùa với con ngựa gỗ gãy một tai và cụt đuôi trên thềm ngôi nhà cổ. Phía sau là

một cái bể nuôi cá vàng, cá lượn tung tăng giữa đám rong biển. Đứa bé ngày thơ này là Mõna, và căn nhà xưa này là tổ ấm của gia đình nàng ở ngoại ô thành phố Thượng hải hai chục năm về trước.

Mõna không tài nào quên được con ngựa gỗ gãy tai và cụt đuôi ấy. Vì mẹ nàng dịch thân mua cho nàng để ăn mừng sinh nhật. Một hôm, giận mẹ, cô bé Mõna lấy dao gọt tai và đuôi con ngựa gỗ. Mẹ hỏi thì Mõna đáp:

— Con phải làm thế để mẹ thương con mãi. Khi nào mẹ ghét con, mẹ sẽ nhớ đến con ngựa gỗ.

Mẹ nàng cười xòa:

— Mẹ ghét con sao được.

Mẹ nàng làm bạn với một người Nga. Hai mẹ con sống bên nhau, hàng tháng cha nàng mới đến thăm một lần. Cô bé Mõna còn nhỏ nên không thể biết được tình cảnh của người vợ làm lẽ Thương con, mẹ nàng dành dụm tiền nong mua cho nàng một lọ cá vàng xinh đẹp. Suốt ngày, nàng quần quít bên mẹ, bên con ngựa gỗ và bên bể cá vàng.

Năm nàng lên 8, tai biến thảm khốc xảy ra. Mẹ nàng thiệt mạng trong một vụ hỏa hoạn kinh khủng. Cha nàng đến nhận nàng mang về nuôi. Thì ra cha nàng là một kỹ sư Xô viết, giữ chức cố vấn trong một xí nghiệp ở Thượng hải. Sáu năm sau, Mõna trở thành kỹ tài về toán học. Nàng đem lòng yêu một thanh niên người Mỹ, con trai duy nhất của một viên chức ngoại giao.

Tuy nhiên, nàng không lấy được chàng, mặc dầu chàng yêu nàng tha thiết. Rồi chàng đi biệt tích. Nàng theo cha về Mạc tư khoa tiếp tục học hành. Thời gian qua, nàng trở thành bà bác sĩ H.

Giờ đây, nàng được thấy ảnh chàng. Trong ảnh, chàng mỉm cười ý nhị và duyên dáng. Bằng hoàng, nàng hỏi Lisa:

— Trời ơi, bà lấy những ảnh này ở đâu?

Người tờ gái ra hiệu cho nàng nhìn lặng. Đoạn lật bức ảnh lại. Ở bên trái, Mõna đọc được như sau:

« Em Mõna yêu qui của anh.

« Từ ngày xa em, anh không ngừng cầu nguyện đêm ngày cho hai đứa mình được xum họp. Giờ đoàn tụ đã tới. Em hãy nghe lời Lisa, hoàn toàn phó thác mạng sống cho Lisa, Hôn em.

Nàng không làm được. Chàng đã ký tên ở dưới. Lỗi viết bay bướm của chàng, nàng đã thuộc từng cái móc, từng dấu phết. Người hầu gái nhìn chủ bằng cặp mắt bí mật. Mõna định cắt hai bức ảnh, nhưng Lisa xua tay:

— Bà đừng làm thế, nguy hiểm lắm. Để tôi giữ gìn bà, tiện hơn.

Nàng nắm bàn tay răn reo của Lisa:

— Lisa giúp tôi đi. Tôi đợi chàng gần 10 năm nay. Vì chàng, tôi ráng sống. Lisa đã mang lại sự sống cho tôi.

Lisa vuốt tóc nàng, âu yếm:

— Bà yên tâm, tôi đang bố trí cho bà tái ngộ với người yêu của bà. Từ phút này, bà phải thận trọng, tuyệt đối thận trọng. Sở KGB biết được bà có liên lạc với ngoại quốc thì khôn- Chàng lại

là công dân Mỹ. Bà và tôi sẽ bị lưu đày tới trại giam lạnh lẽo ở Tây bá lợi Á đến chết.

Nghe nhắc đến Tây bá lợi Á, nàng rung mình lo sợ. Giọng nàng run run ;

— Bao giờ tôi được gặp chàng ?

Lisa đáp :

— Bà chờ nòn nóng. Để tôi lo liệu. Trước hết bà phải trở về Mạc tư khoa. Bà phải trở về phòng thí nghiệm của bác sĩ H. Rồi tôi sẽ đưa bà ra khỏi biên giới.

Mona hỏi gặng ;

— Bà là ai ?

Lisa mỉm cười :

— Tôi là Lisa, hầu gái trung thành của bà.

— Không. Bà trá hình làm hầu gái.

Người tớ gái vẫn mỉm cười, hiền từ :

— Mỗi người có phận sự riêng, bà đừng hỏi nữa. Tôi chỉ có quyền trả lời một câu thôi : tôi là bạn thân của bà và của ý trung nhân của bà.

Lisa kin miệng là đúng. Vì làm nghề lạ lùng như Lisa, không kin miệng là chết. Có lẽ Mona không bao giờ biết được người hầu gái ngũ tuần khoan thai và khả ái kia là một trong những nữ nhân viên ưu tú của sở Tình báo Mỹ CIA trên đất Nga. Nàng cũng không bao giờ biết được hai cái răng vàng óng ánh trong miệng Lisa là đồ giả. Cái răng ở hàm dưới chứa sẵn một chất độc cực mạnh, xy-a-nuya, đủ giết người trong vòng 5 giây đồng hồ ngắn ngủi. Còn cái răng ở hàm trên là một máy phát tuyến tí hon, chỉ được dùng trong trường hợp khẩn cấp . . .

. . . Chuỗi kỷ niệm lần lượt mở ra trong trí Mona. Nàng trao ly cho Lisa :

— Xin bà ly nữa.

Lisa đặt tay lên vai chủ :

— Thưa bà, tôi rót đến ly thứ tư rồi. Bà đừng uống nữa say đấy.

Mona thở dài, giọt nước mắt lăn trên gò má ;

— Tôi đang cần say. . . Bà cho tôi uống nữa đi. Mai kia. . .

Người tớ gái vội bịt miệng nàng lại. Nàng ngồi khựng người, mặt tái mét. Nàng định nói như sau :

— Mai kia . . . gặp chàng, và sang Mỹ tôi sẽ không say rượu như đêm nay nữa.

Chuông điện thoại reo trên bàn. Mặt sáng rực, Mona áp ống nghe vào tai. Ở đầu giây là một giọng nói đàn ông quen thuộc : Ivan. Hắn cười hềnh hếch trong điện thoại :

— Xong rồi. Thiếu tướng đã chấp thuận.

Mona mừng rơn :

— Cảm ơn Ivan ngàn lần.

Lisa lừ mắt ra hiệu. Hiểu ý, Mona nói tiếp :

— Tối nay anh rảnh không ? Lisa làm món *cotletki pojarski* (1) ngon lắm. Ngoài ra, còn món *koulebiaka* dành riêng cho anh (2). Em mới mua được mấy chai *kvass* (3) hạng nhất.

Ivan rú lên trong máy :

— Trời, được ăn sang trọng như vậy thì chết tôi cũng bằng lòng.

Thật ra, Ivan không phải là gã đàn ông tham ăn. Chức vụ cao cấp trong Phủ gián Smerch cho phép hắn tiêu xài đế vương. Chẳng qua, hắn

1) — *cotletki pojarski* : thịt gà thái nhỏ hoặc sườn bỏ con

2) — *koulebiaka* : nem bằng thịt hoặc cá

3) — *kvass* : một loại la ve Nga khá ngon.

muốn được gần nàng. Nàng cũng muốn gần hẳn để chóng được rời Mạc tư khoa.

Nàng gác điện thoại, òa lên khóc trong sung sướng. Người quản gia âu yếm hỏi :

— Bao giờ, thưa bà ?

Nàng nghẹn ngào :

— Trong tuần tới.

Lisa nói :

— Từ phút này, bà phải thận trọng hơn nữa. Tôi sẽ lên đường với bà.

— Tôi sợ lắm.

— Bà ráng lên. Vì vậy, bà mới phải chinh phục Ivan. Nhờ hẳn, bà và tôi sẽ thoát khỏi nơi này.

— Tôi xấu hổ một cách lạ lùng.

— Nếu bà còn chú trọng tiêu tiết, việc lớn sẽ chẳng bao giờ thành. Ý trung nhân của bà đang chờ bà bên kia đại dương. Bà chỉ cần chịu đựng một vài tuần lễ nữa.

— Vâng, tôi xin nghe lời bà. Bây giờ, bà muốn tôi làm gì ?

— Muốn bà sửa soạn thật lộng lẫy. Tôi sẽ xuống bếp làm cơm thật thịnh soạn.

— Tôi chịu ơn bà quá nhiều.

—Ồ, bà đừng nghĩ quẩn. Rồi đây, bà sẽ biết. Nhân loại sẽ phải tri ân bà.

Như cái máy, Mòna lại bàn trang điểm. Từ ngày rời ghế đại học, lên xe hoa, nàng không còn cái thú trang điểm trẻ trung như xưa nữa. Lâu lắm, nàng không cầm lại thỏi son, và chai nước hoa Chanel số 5 quen thuộc. Ngồi trước gương, gỡ lại tóc, nàng giặt mình. Sầu muộn đã làm nàng đẹp dôi lên.

Nàng đẹp già dặn, quyến rũ hơn thời con gái. Thảo nào Ivan sẵn sàng thay đổi kết quả của máy khám phá nói dối !

Bên ngoài, tuyết trắng vẫn rơi lả tả. . .

3 giờ sáng.

Lisa tung mền, nhóm dậy. Ở phòng bên, Mòna ngủ say từ nửa đêm. Sau bữa ăn, nàng trò chuyện thân mật với Ivan trong phòng khách cửa đóng kín mít. Muốn cho Ivan tự do, Lisa đã lánh xuống bếp. Gần 12 giờ, hẳn mới chịu ra về.

Mòna tiến hẳn ra cửa, rồi vội vàng trở vào giường, úp mặt xuống đệm khóc nức nở. Lisa dịu dàng bế nàng lên, thay quần áo cho nàng, kéo chăn che đến cổ rồi rót vốt-ka cho nàng uống, sau khi bỏ vào ly một viên thuốc ngủ cực mạnh.

Tiếng khóc thút thít im dần. 5 phút sau, Mòna ngủ li bì. Lisa ngồi yên trong bóng tối của ngôi nhà rộng rãi, nghe tiếng động chung quanh, Mạc tư khoa ban đêm, nhất là đêm đông, còn quạnh quẽ hơn Bắc Cực. Trong bóng tối, Lisa cử động nhanh nhẹn như người đeo kính hồng ngoại tuyến.

Lisa đi vào bếp. Sở mật vụ KGB của Nga-sô gồm hàng vạn nhân viên, song không thể nào khám phá ra cái bếp của nữ bác học Mòna lại giấu một diện dài tối tàn, được dùng để chuyển về Hoa thịnh Đôn những bức điện tối mật. Nhưng hiện nay Lisa chưa cần tới diện dài.

Trong nhà, hoàn toàn im lặng. Lisa mở hé cửa sổ trên lầu, nhìn qua khu vườn tối đen. Bên kia đường là tòa bin-dinh 4 tầng mới hoàn thành, cửa

toàn kính. Lisa lắng tai nghe trong 15 phút. Ngoài tiếng tuyết rơi, Lisa không nghe tiếng động nào nữa.

Giây phút trọng đại đã tới. Lisa rút trong túi ra một cái ống nhỏ, bề ngoài giả làm thỏi son. Cái ống bằng đồng này là một loại súng đặc biệt, do ban kỹ thuật CIA chế tạo cho Lisa. Vặn một đầu ra, người ta thấy cái đồng hồ nhỏ xiu, ghi số từ 10 đến 250. Lisa bấm nhẹ nút đỏ: cây kim từ số 0, rờ rờ từ từ chạy tới số 50. Nghĩa là khẩu súng được điều chỉnh tầm bắn trong vòng 50 thước.

Lisa đã tính toán kỹ lưỡng từ nhiều tuần trước. Khoảng cách từ bao lớn đến cửa sổ đối diện của tòa bin-đình vừa đúng 40 thước. Cửa sổ hình chữ nhật ở lầu 3 là phòng ngủ của viên phụ tá tùy viên thương mại sứ quán Ai cập tại Mạc tư khoa.

Lisa nâng thỏi sáp môi lên ngang mặt. Phát một tiếng nhẹ, viên đạn nhỏ xú từ nòng súng vọt ra, bay vào đêm tối. Là nhà thiện xạ. Lisa không thể bắn ra ngoài. Viên đạn chạm ở kính sẽ lóe ra hàng trăm chấm đỏ li ti.

Người hầu gái mỉm nụ cười khoái trá. Bao tháng ngày chờ đợi trên lãnh thổ Sô viết không phải vô ích. Sáng mai, sở gián điệp CIA ở Hoa thịnh Đốn sẽ biết tin.

Lisa không biết ai sẽ báo tin. Viên phụ tá tùy viên thương mại hay vợ ông ta? Hay là người hầu gái? Lisa thăm phục sự bố trí khôn ngoan và kín đáo của trung ương CIA. Nhân viên ngoại giao Tây phương bị canh gác cẩn mật, CIA bèn dùng nhân viên Ai cập. Nhân viên này không quen Lisa, cũng không hiểu nội dung của mật hiệu. Hễ thấy khung

cửa sổ lăm chắm sơn đỏ, người ấy phải đánh điện cho một người bạn ở Ai cập, chúc mừng sinh nhật. Từ Ai cập, tin này được chuyển ngay tới tổng hành doanh CIA ở thị trấn Langley, cách Bạch Cung và Ngũ giác đài 20 phút đồng hồ xe hơi.

Tổng hành doanh CIA là một công thự tối tân, lớn vào bậc nhì ở Hoa thịnh Đốn, đứng sau Ngũ giác đài, tức là bộ Quốc phòng Hoa kỳ. Choán một diện tích mênh mông trên 9 mẫu tây, khu CIA cao 8 tầng ngạo nghễ sau rừng cây xanh biếc.

Trị giá 46 triệu đô-la, tòa nhà vĩ đại này được gắn máy điều hòa khí hậu, và chứa những hồ sơ bí mật nhất thế giới. Sáng hôm ấy tổng hành doanh CIA vẫn náo nhiệt như thường lệ, song ai được hân hạnh vào văn phòng ông tổng giám đốc, một căn phòng lớn, đóng mở bằng điện, sẽ chứng kiến một sự im lặng khác lạ.

Ông Si-mít (I) ngồi trầm ngâm sau cái bàn lớn đầy ắp hồ sơ, và hàng chục cái nút. Ông bấm nút màu trắng. Một giọng nói khàn khàn nổi lên qua máy khuếch âm:

— Thưa ông, tôi đây.

Ông Si mít hỏi:

— Đã thi hành kế hoạch EZ-17 chưa?

(1) — *Giới gián điệp quốc tế thường gọi ông tổng giám đốc CIA là ông Simit. Ông Simit hiện nay là Richard Helms.*

(2) — *Hoa kỳ có 4 loại vé tình amos. Loại 1 mang máy ảnh riêng truyền hình xuống mặt đất.*
(Xem tiếp trang sau)